

Efesolaiskirjeen selitys 4 Ef. 1:10-14

Pyhän Hengen sinetti

Tämä on neljäs luento Paavalin Efesolaiskirjettä käsittelevässä luentosarjassa. Tähän mennessä olemme kuulleet siitä, kuinka meidät kristityt on Paavalin mukaan liitetty kasteen ja uskon kautta Jeesukseen. Siksi meidät on liitetty myös Jeesuksen kuolemaan, kuolleista nousemiseen ja taivaaseen astumiseen. Paavalin mielestä me olemme jo nyt ”taivaallisissa” ja siellä osallisina ylösnousseessa Kristuksessa olevasta siunauksesta; siitäkin huolimatta, että tämä on salattua silmiltä ja yleensä myös tunteilta.

Sitten kuulumme, kuinka Jumala on valinnut Jeesukseen uskovat omikseen jo oikeastaan ennen maailman luomista.

Ja viime luennolla kuulumme Jumalan ”armotaloudesta”. Tällä Paavali tarkoittaa Jumalan suunnitelmaa siitä, millä keinoin hän on päättänyt antaa armonsa maailmaan, pelastamaan ihmiset. Kuulumme, että tämä ”armotalouden” suunnitelma perustuu ainakin kolmeen olennaiseen pointsiin: 1) Jumala on Jeesuksessa ylittänyt taivasta ja maata eli Luoja ja luotua erottavan ylittämättömän kuilun, 2) hän on Jeesuksen ristin veren kautta sovittanut ihmiskunnan synnit ja ottanut pois sen syyllisyyden, joka yleensä tekee meille mahdottomaksi kestää Jumalan kasvojen edessä ja 3) Jeesuksessa oleva pelastus otetaan vastaan uskomalla se todeksi.

Kristitylle kuuluva ”perintö”

Seuraavaksi Paavali käsittelee tulevaisuutta; eli sitä, mihin päämäärään Jumalan maailmalle Jeesuksessa lahjoittama armotalous meidät vie.

Hänessä me myös olemme saaneet perintöosan, ollen siihen edeltämäärätyt hänen aivoituksensa mukaan, hänen, joka vaikuttaa kaikki oman tahtonsa päättämän mukaan (Ef. 1:11).

Tässä on kyse taivaassa saatavasta uudesta, nykyistä hienommasta ja paremmasta elämästä Jumalan yhteydessä. Muissa kirjeissään Paavali liittää tämän tulevan ”perinnön” siihen, että kristityt ovat Jumalan lapsia. Hänen ajatuksenjuoksunsa on yksinkertainen: jos he Taivaallisen Isän lapsia, silloin he ovat myös hänen perillisiä:

Mutta jos olemme lapsia, olemme myös perillisiä, Jumalan perillisiä yhdessä Kristuksen kanssa; jos kerran kärsimme yhdessä Kristuksen kanssa, pääsemme myös osallisiksi samasta kirkkaudesta kuin hän. (Room 8:17)

Tässä ei kuitenkaan ole kyse siitä, että taivaallinen perintöosa ansaittaisiin kärsimyksillä. Kyse on siitä, että Jumala on Jeesuksessa olevan lunastuksen kautta tehnyt meidät perillisiksi:

Kiittäkää iloiten Isää, joka on tehnyt teidät kelpollisiksi saamaan pyhille kuuluvan perintöosan valon valtakunnasta. Hän on pelastanut meidät pimeyden vallasta ja siirtänyt meidät rakkaan Poikansa valtakuntaan, hänen, joka on meidän lunastuksemme, syntiemme anteeksianto (Kol 1:12–14)

Raamatussa Jumalalta saatava perintö on tosiaan hyvin merkittävä teema. Jo Jumalan ihmisten kanssa tekemän liiton nimitys ”testamentti” viittaa perintöön. Testamenttihan on päätös ja asiakirja ja sopimus, jonka kuoleva tekee siitä, miten hänen omaisuutensa kuoleman jälkeen jaetaan perillisille. Jeesuksen verinen sovituskuolema on Heprealaiskirjeen mukaan edellytys ja peruste sille, että kristityt saavat omakseen taivaallisen perinnön.

Sitä varten Kristus on tullut uuden liiton välittäjäksi, että hänen kuolemansa vapauttaisi kaikki ensimmäisen liiton aikana tapahtuneista rikkomuksista ja että kutsutut niin saisivat heille luvatus iankaikkisen perinnön. Liitto on myös testamentti, ja testamentin tekijän kuolema on aina voitava näyttää toteen. Testamenttihan astuu voimaan vasta sen tekijän kuoltua; tekijänsä eläessä sitä ei voida koskaan panna täytäntöön. Siksi ei ensimmäistäkään liittoa voitu vahvistaa ilman verta (Hepr. 9:15–18).

Meillä itsellämme ei ole osaa eikä arpaa perinnön saamiseen. Perintö perustuu Jumalan Jeesuksen kuolemassa antamaan testamenttiin, ei esimerkiksi siihen, miten hyvin ihminen pystyy täyttämään Jumalan lain. Juuri tämän vuoksi jumalasuhte ei perustu orjamaiseen pelkoon, jonka alaisena ihminen yrittäisi ansaita Jumalan suosiollisuutta ja perintöä.

Te ette ole saaneet orjuuden henkeä, joka saattaisi teidät jälleen pelon valtaan. Olette saaneet Hengen, joka antaa meille lapsen oikeuden, ja niin me huudamme: "Abba! Isä!" Henki itse todistaa yhdessä meidän henkemme kanssa, että olemme Jumalan lapsia. Mutta jos olemme lapsia, olemme myös perillisiä, Jumalan perillisiä yhdessä Kristuksen kanssa. (Room 8:15–17)

Kiitollisuudesta

Jo edellä olemme puhuneet siitä, että Jumalan ”armotalouden” eräänä päämääränä on se, että ihmiset kiittäisivät Jumalaa taivaassa. Paavali mainitsee saman teeman tässä uudelleen:

”- - että me olisimme hänen kirkkautensa kiitokseksi, me, jotka jo edeltä olimme panneet toivomme Kristukseen.” (Ef. 1:12)

Tätä on jo käsitelty, joten tässä ei siitä sen enempää.

Pyhän Hengen sinetti

Hänessä on teihinkin, sittenkuin olitte kuulleet totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin, uskoviksi tultuanne pantu luvatus Pyhän Hengen sinetti, sen, joka on meidän perintömme vakuutena, hänen omaisuutensa lunastamiseksi - hänen kirkkautensa kiitokseksi (Ef. 1:13–14).

Pyhä Henki saadaan kasteessa. Apostoli Pietari puhui tästä ensimmäisessä koskaan pidetyssä kirkollisessa saarnassa.

Kuullessaan tämän kaikki tunsivat piston sydämessään, ja he sanoivat Pietarille ja muille apostoleille: "Veljet, mitä meidän pitää tehdä?" Pietari vastasi: "Kääntykää ja ottakaa itse kukin kaste Jeesuksen Kristuksen nimeen, jotta syntinne annettaisiin anteeksi. Silloin te saatte lahjaksi Pyhän Hengen. Teitä tämä lupaus tarkoittaa, teitä ja teidän lapsianne, ja myös kaikkia niitä, jotka ovat etäällä -- keitä ikinä Herra, meidän Jumalamme, kutsuu." (Apt. 2:37–39)

Toisaalta kaste jää toimimattomaksi, ellei ihminen usko. Niinhän ylösnoussut Jeesuskin totesi, että kaste ja usko pelastavat. Joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen. Kaste ei auta, jos henkilö ei usko:

Hän sanoi heille: "Menkää kaikkialle maailmaan ja julistakaa evankeliumi kaikille luoduille. Joka sen uskoo ja saa kasteen, on pelastuva. Joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen." (Mark 16:15–16)

Minä käsitän Efesolaiskirjeen opetuksen Pyhän Hengen sinetistä näin: Kun uskoo Jeesukseen, silloin ihmisessä toteutuu se Pyhän Hengen lahja, joka on saatu jo kasteessa. Pyhä Henki tuo ihmiselle omaksi Jeesuksen antaman pelastuksen, joka omistetaan Hengen vaikuttamalla uskolla. Siksi Henki on perintömme vakuus, joka oikeuttaa meidät lunastamaan omaksi taivaan ihanuuden.

Pyhän Hengen sinetti ei ole hengellinen tunne tai kokemus

Pyhän Hengen osallisuutta ei pidä sekoittaa hengellisiin tunteisiin tai kokemuksiin. Henki toki joskus antaa kristitylle sellaistaakin. Mutta jos Hengen luulee olevan tunteita, joutuu uskossaan riippuvaiseksi tunteista ja kokemuksista. Pyhän Hengen haluna on kuitenkin laittaa meidät aivan toiselle perustukselle, Kristukselle ja hänen sovitystyölleen, jonka hän on tehnyt meidän ulkopuolellamme, Golgatan ristillä ja ylösnousemuksessa. Jeesus on se perusta, jonka varassa Pyhä Henki opettaa meidät huokaamaan omassa hengessämme Jumalalle: ”Isä”. Tästä oli jo puhetta edellä lainatussa Roomalaiskirjeen kohdassa:

Te ette ole saaneet orjuuden henkeä, joka saattaisi teidät jälleen pelon valtaan. Olette saaneet Hengen, joka antaa meille lapsen oikeuden, ja niin me huudamme: "Abba! Isä!" Henki itse todistaa yhdessä meidän henkemme kanssa, että olemme Jumalan

lapsia. Mutta jos olemme lapsia, olemme myös perillisiä, Jumalan perillisiä yhdessä Kristuksen kanssa. (Room 8:15–17)

Jos luottamuksen ja jumalasuhteen perustana on hengelliset tunteet, joiden ihminen kuvittelee olevan Jumalan Pyhä Henki, silloin jumalasuhte on loppupeleissä hengellistä orjuutta. Oikea Pyhä Henki on ”lapseuden Henki”, joka johdattaa meidät sille perustalle, että me saamme olla Jumalan lapsia Jeesuksen ja hänen ristinuhrinsa ja ylösnousemuksensa takia. Tähän lunastustyöhön perustuu se vanhurskaus eli Jumalalle kelpaaminen, jonka varassa taivaan perinnön saaminen loppujen lopuksi on. Näillä luennoilla usein siteeratussa Roomalaiskirjeen paikassa asia sanotaan näin:

Kun nyt Jumala on tehnyt meidät, jotka uskomme, vanhurskaiksi, meillä on Herramme Jeesuksen Kristuksen ansiosta rauha Jumalan kanssa. Kristus on avannut meille pääsyn tähän armoon, jossa nyt lujasti pysymme. Me riemuitsemme siitä toivosta, että pääsemme Jumalan kirkkauteen. (Room. 5:1–2)

Jos siis sinä, rakas kuulijamme, haluat päästä omistamaan Jumalan lapseuden ja ”Pyhän Hengen sinetin”, joka on vakuutena siitä, että sinua odottaa taivaassa perintö eli upea uusi elämä, älä perusta toivoasi hengelliin tunteisiin tai kokemuksiin. Perustaudu uskoon. Usko ei ole tunne tai kokemus, vaan se on luottamusta siihen, että Jeesus on kuolemallaan lunastanut sinut vapaaksi synnistä ja syyllisyydestä.

Tästäkin olemme puhuneet Roomalaiskirjeen kautta paljon. Sen viidennessä luvussa sanotaan näin:

”Meistä ei ollut itseämme auttamaan, mutta Kristus kuoli jumalattomien puolesta, kun aika koitti. Tuskin kukaan haluaa kuolla edes nuhteettoman ihmisen puolesta; hyvän ihmisen puolesta joku ehkä on valmis antamaan henkensä. Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus kuoli meidän puolestamme, kun vielä olimme syntisiä. Kun hän nyt on vuodattamalla verensä tehnyt meidät vanhurskaiksi, hän vielä paljon varmemmin pelastaa meidät tulevalta vihalta. Jos kerran Jumalan Pojan kuolema sovitti meidät Jumalan kanssa, kun olimme hänen vihollisiaan, paljon varmemmin on Jumalan Pojan elämä pelastava meidät nyt, kun sovinto on tehty.” (Room. 5:6–10)

Jumalaton on sellainen, jolla ei ole Pyhää Henkeä eikä oikeita hengellisiä tunteita. Jeesus on kuollut tällaisten jumalattomien puolesta. Siksi uskossa saa ja pitää asettua Jumalan eteen jumalattoman paikalta. Sellainen usko omistaa omakseen kasteessa saadun täysin ilmaisen armon. Siksi sellainen usko on myös sitä, jonka kautta saamme omaksemme myös Pyhän Hengen; hänet, joka on taivaallisen perinnön vakuutena.

Kannattaa muistaa, että se perintö perustuu jumalliseen testamenttiin, jossa perintö on luvattu. Luvattu ihan riippumatta sinun hengellisistä tunteistasi, perustuen Kristuksen kuolemaan, jonka takia testamentti on tehty ja sinutkin määrätty testamentissa edun saajaksi. Kun tähän luotat ja perustat toivosi ja jumalasuhteesi, silloin sinäkin kuulut siihen porukkaan, josta Paavali kirjoitti:

”Hänessä on teihinkin, sittenkuin olitte kuulleet totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin, uskoviksi tultuanne pantu luvatun Pyhän Hengen sinetti, sen, joka on meidän perintömme vakuutena, hänen omaisuutensa lunastamiseksi.” (Ef. 1:13–14)